Súd:	Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka:	10Csp/66/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5417203341
Dátum vydania rozhodnutia:	16. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Andrea Novotná
ECLI:	ECLI:SK:OSDK:2018:5417203341.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín sudkyňou Mgr. Andreou Novotnou v spore žalobcov: 1/ O. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. A. XXX, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou H. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXX, 2/ V. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. Poruba 149 a žalovaného: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.565,17 eur, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcom 1/, 2/ sumu 68,07 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaný m á proti žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 94 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 22.10.2017, doručenou tunajšiemu súdu dňa 23.10.2017, sa žalobcovia 1/, 2/ (ďalej len „žalobcovia“) voči žalovanému domáhali vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.565,17 eur.

2. Žalobu odôvodnili tým, že žalobcovia uzavreli so žalovaným dňa 18.07.2008 Zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru č. 00391571109078. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá má charakter vopred pripravenej formulárovej zmluvy, ktorej obsah nemá možnosť spotrebiteľ ovplyvniť. V uvedenej zmluve absentuje obligatórna náležitosť stanovená v § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva síce obsahuje údaj o výške mesačnej splátky a dátume jej splatnosti, avšak nie je zrejmé, akú časť zo splátky predstavuje istina a akú časť úrok. Nie je pritom prípustné, aby sa k týmto čiastkam spotrebiteľ dopracovával výpočtom. V tejto súvislosti žalobcovi poukázali na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 11C/491/2014, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17Co/280/2014 a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 13C/64/2015 zo dňa 08.02.2016. Keďže v predmetnej zmluve absentuje uvedená náležitosť, spotrebiteľský úver sa podľa § 4 ods. 3 vyššie uvedeného zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Preto keďže predmetný úver bol žalobcom poskytnutý vo výške 11.418,71 eur, pričom žalobcovia žalovanému zaplatili celkovo sumu 13.983,88 eur, bezdôvodné obohatenie žalovaného na vybratých poplatkoch a úrokoch bez právneho dôvodu predstavuje sumu 2.565,17 eur. Spotrebiteľské zmluvy ďalej podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (tzv. „neprijateľná podmienka“). Takouto neprijateľnou podmienkou v zmluve je čl. II. bod 6. zmluvy - dohoda o zrážkach zo mzdy, na základe ktorej je spotrebiteľ povinný podriadiť sa zrážkam zo mzdy na úhradu pohľadávky, ktorá je vyčíslená veriteľom výlučne na základe

jeho subjektívnej predstavy o jej výške vrátane príslušenstva bez predchádzajúcej súdnej kontroly (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/95/2013). Ďalej takouto neprijateľnou podmienkou v zmluve je čl. II. bod 5. zmluvy - rozhodcovská doložka, ktorá je veľmi výrazným zásahom do práv a povinností medzi veriteľom a spotrebiteľom, pričom zakladá hrubú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto je neplatnou podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka (rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10CoE/326/2010). Napokon neprijateľnou podmienkou je aj dojednanie uvedené v čl. I. zmluvy - poplatky, ktoré sú plnením, za ktoré spotrebiteľ nedostáva žiadne reálne protiplnenie, pričom je zároveň plnením za službu, ktorej poskytnutie v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/109/2011). Žalobcovia zdôraznili, že je povinnosťou členských štátov EÚ a ich orgánov, aby naplnili cieľ čl. 6 ods. 1 smernice a zabezpečili ratio legis smernice, aby nekalé podmienky spotrebiteľov nezaväzovali v prípade, ak zmluva obsahuje značné množstvo takýchto neprijateľných podmienok, ktorých existencia nie je pre spotrebiteľa možná a účelná. Pri hodnotení neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o úvere musí naviac súd prihliadnuť na okolnosť, že podmienky predformuloval žalovaný ako profesionál, ktorý má povinnosť odbornej starostlivosti a tiež na okolnosť, že spotrebiteľ bol pod neprimeraným nátlakom.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomne podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 20.11.2017, ktorým žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalobcov, že predmetný úver je bez úrokov a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí zmluvy. Pokiaľ ide o údajnú absenciu náležitosti zmluvy stanovenú v § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z., z uvedeného ustanovenia nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve osobitne informáciu o tom, aká suma z každej splátky úveru sa započítava na istinu, úroky a poplatky. Nič také nevyplýva ani z dôvodovej správy k predmetnému ustanoveniu. Dôvodová správa uvádza iba nasledovné:„ Ustanovenie stanovuje povinné náležitosti zmluvy o úvere nad rámec všeobecných náležitostí, ktorými je aj ročná percentuálna miera nákladov, frekvencia, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ...“. Ani Smernica EU pritom nevyžaduje rozdelenie splátok na istinu, úroky a poplatky (ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice). Tento záver potvrdil aj rozsudok Rozsudok SDEÚ Home Credit podľa ktorého: ,, Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránici tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave". Z uvedeného vyplýva , že výklad podávaný žalobcami o potrebe rozpísať splátky na istinu, úroky a poplatky je v rozpore s článkom 10 ods. 2 písm. h/ smernice. Uvedená smernica teda predpokladá úplnú harmonizáciu danej právnej oblasti, pričom členské štáty nesmú zachovávať ani zaviesť prísnejšie pravidlá ako sú v nej uvedené. Pri tom vnútroštátny súd je povinný vykladať svoje vnútroštátne právo vo svetle znenia a účely smernice, teda eurokonformne. Žalovaný zároveň poukázal na oficiálne stanovisko NBS, ktoré pripojil. Žalovaný ďalej vzniesol námietku premlčania voči žalobcami uplatnenému nároku a to s poukazom na § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, s ohľadom na túto námietku sú preto všetky nároky žalobcov na vydanie plnení uskutočnených pred 23.10.2015 premlčané. K údajnej neprijateľnosti zmluvnej podmienky - dohode o zrážkach zo mzdy žalovaný uviedol, že v tom čase platné právne predpisy nezakazovali uzavretie takejto dohody. Dohodu o zrážkach zo mzdy pre spotrebiteľské vzťahy zakázala až novela zákona č. 250/2007 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2014. Odvtedy žalovaný v zmluvách takéto dohody neuplatňuje. K ďalšej údajnej neprijateľnosti zmluvnej podmienky - rozhodcovskej doložky žalovaný uviedol, že žalobcovia s takýmto dojednaním súhlasili. V tomto smere zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 29.06.2010 sp.zn. 23Cdo/1201/2009. Napokon žalobcovia súhlasili aj s ďalšou údajnou neprijateľnou zmluvnou podmienkou - poplatkami. Pritom poplatok za poskytnutie úveru je takým poplatkom, ktorý ani nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Naviac takéto poplatky sú bežnou praxou na trhu.

4. Žalobcovia vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného doručenom tunajšiemu súdu dňa 08.12.2017 zotrvali na dôvodoch uvedených v žalobe. S ohľadom na žalovaným poukazovaný rozsudok SDEÚ C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti G. N. poukázali na rozsudky Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/112/2017, 11Co/183/2017, 7Co/99/2017 a 10Co/122/2017 a rozsudky okresných súdov - Okresného súdu Zvolen sp.zn. 8Csp/15/2016, Okresného súdu Martin sp.zn. 16C/49/2016, Okresného súdu Levice sp.zn. 14Csp/14/2016, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 12Csp/166/2016 a Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 7C/52/2016 a 7C/96/2016. K námietke premlčania vznesenej

zo strany žalovaného žalobcovia uviedli, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, sa dozvedeli dňa 10.04.2017, keď im prišla odpoveď na ich žiadosť o posúdenie zmluvy z Ministerstva spravodlivosti SR. Podľa nich však v danom prípade išlo zo strany žalovaného o úmyselné bezdôvodné obohatenie, kedy je premlčacia doba 10 ročná. V tomto smere poukázali na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/16/2017, 12Co/161/2016 a 21Co/72/2014.

5. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov doručenom tunajšiemu súdu dňa 28.12.2017 doplnil, že tvrdenie žalobcov o tom, že o (údajnom) bezdôvodnom obohatení sa dozvedeli v roku 2017, keď im prišla odpoveď z Ministerstva spravodlivosti SR, je nepreukázateľné a pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty právne irelevantné. Aj keď subjektívna premlčacia lehota plynie od doby, kedy si oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení a jeho výške, túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy žalobcovia získali vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť bezdôvodné obohatenie. Ich prípadné právne znalosti nie sú vôbec relevantné. V tejto súvislosti poukázal napr. na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/67/2011. V ostatnom žalovaný zotrval na svojich dovtedajších vyjadreniach. Zdôraznil, že zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky. Zabezpečenie poskytnutého úveru vlastnou blankozmenkou spolu s dohodou o vyplňovacom práve k blankozmenke bolo dohodnuté v súlade s ust. § 269 Obchodného zákonníka a § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z.. Zabezpečenie zmenkou pre spotrebiteľské vzťahy zakázala až novela č. 250/2007 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2014, čo odvtedy žalovaný bez ďalšieho rešpektuje.

6. Súd vec prejednal na pojednávaní dňa 17.01.2018 v neprítomnosti žalobkyne 2/ a žalovaného. Žalobca 1/ prostredníctvom svojej splnomocnenej zástupkyne na pojednávaní zotrval na podanej žalobe a svojich vyjadreniach. Uviedol, že predmetný úver vyplýva zo zmluvy, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou. Keďže v tejto zmluve absentujú náležitosti, jedná sa o bezúročný a bezpoplatkový úver. Okrem náležitostí uvedených pod písm. i/ a j/ zákona č. 258/2001 Z.z. v zmluve chýba aj ďalšia náležitosť uvedená pod písm. e/ predmetného zákona, teda uvedenie celkovej výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru. V zmluve je uvedené, že sa poskytuje úver vo výške 344.000,- Sk, pričom v skutočnosti bol žalobcom poskytnutý úver len vo výške 337.120,- Sk. Rozdiel medzi týmito sumami predstavuje zrejme poplatok za poskytnutie úveru, ktorý si žalovaný stiahol. Uvedené je v rozpore s § 7 ods. 1 písm. b/ a ods. 3 predmetného zákona, kde je uvedené, že práva spotrebiteľa voči predávajúcemu nesmú byť dotknuté skutočnosťou, že na zaplatenie ceny tovaru alebo služby bol poskytnutý spotrebiteľský úver. Právo spotrebiteľa bolo teda v tomto prípade porušené v tom, že žalovaný si automaticky stiahol poplatok za spracovanie úveru v okamihu poskytnutia spotrebiteľského úveru. K náležitosti uvedenej pod písm. i/ sa žalobcovia podrobne vyjadrili už v žalobe. Pokiaľ ide o náležitosť uvedenú pod písm. j/, k tomuto doplnil, že RPMN v zmluve 12,53 % nie je totožná s RPMN podľa kalkulačky dostupnej na web stránke Ministerstva financií SR, kde táto vychádza na 12,11 % po zadaní vstupných údajov zo zmluvy. Žalovaný teda použil vyššiu RPMN v neprospech žalobcov. Ďalej celková suma úveru - celkové náklady dlžníka je v zmluve uvedená vo výške 16.754,69 eur, čo by malo zodpovedať mesačnej splátke 194,92 eur krát 84 mesiacov, to sa rovná 16.373,28 eur, takže to nesedí. Tiež ďalšia náležitosť zmluvy uvedená pod písm. k/ nezodpovedá hodnote, ktorá bola platná v čase uzavretia zmluvy, keďže v zmluve je uvedené, že priemerná hodnota RPMN je 10,80 %, čo však nezodpovedalo priemernej hodnote RPMN v tom čase. Túto informáciu získal z web stránky nbs.sk.. Pokiaľ ide ďalej o neprijateľné zmluvné podmienky, akými sú dohoda o zrážkach zo mzdy včlenená do zmluvy konkrétne do čl. II. bod 6., ďalej dojednanie blanko zmenky a neprimerané sankcie, čím mal na mysli poplatky uvedené v čl. I. zmluvy, tieto posúdila aj komisia Ministerstva spravodlivosti SR ako značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa a že žalovaný koná bez odbornej starostlivosti. Ďalej žalobca 1/ len podotkol, že žalovaný pohľadávky postupuje vymáhačským spoločnostiam (EOS KSI, Intrum Justitia, CEE Collect Fund), preto nepoukazuje na rozsudky, ktoré sú v neprospech žalovaného, nakoľko žalovaný v nich nevystupuje vlastným menom, ale prostredníctvom týchto niektorých spoločností. Zo strany týchto spoločností mu už prichádzajú rôzne výzvy na zaplatenie dlžných súm, ako napr. zo strany spoločnosti Intrum Justitia alebo zo strany advokáta JUDr. Jána Šoltésa, pričom mu nebolo doručené žiadne oznámenie o postúpení pohľadávok. Týmto chce poukázať len na to, že žalovaný ďalej koná prostredníctvom ďalších spoločností a sám dlhy nevymáha pod vlastným menom. Suma 13.983,88 eur bola žalovanému žalobcami splatená dňa 06.12.2016, čo vyplýva z prehľadu splátok žalobcov doloženého do spisu spolu so žalobou. Zo strany žalobcov boli žalovanému zaplatené nasledovné poplatky: poplatok za poskytnutie úveru bol žalobcom stiahnutý hneď pri poskytnutí úveru, ďalej bol zaplatený poplatok za upomienku vo výške 10,- eur, vo výške 40,- eur a vo výške 6,64 eur, čo vyplýva z popisu transakcií, ktorý bol žalobcom predložený zo

strany žalovaného na základe vyžiadania a ďalej poplatok za vedenie úverového účtu vo výške 1,83 eur (55,- Sk) mesačne. Z uvedeného je zrejmé, že výška niektorých týchto poplatkov vôbec nezodpovedá výške poplatkov dojednaných v zmluve. O tom, že sa žalovaný na ich úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedeli až dňa 10.04.2017, keď im prišla písomná odpoveď z Ministerstva spravodlivosti SR, ktorú pripojili k žalobe.

7. Súd sa vo veci ďalej oboznámil s listinnými dôkazmi založenými v spise.

8. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcami ako dlžníkmi bola dňa 18.07.2008 uzatvorená Zmluva o poskytnutí spotrebného úveru č. XXXXXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 11.418,71 eur (344.000,- Sk). Žalobcovia sa v zmluve súčasne zaviazali zaplatiť celkovú čiastku úveru 16.754,69 eur (504.751,76 Sk) v 84 mesačných anuitných splátkach po 194,92 eur (5.872,05 Sk), pričom prvá mesačná anuitná splátka bola splatná dňa 18.08.2008 a posledná dňa 18.07.2015. Celková výška úrokov s poplatkami tak predstavovala sumu 5.335,98 eur (160.751,76 Sk). V zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba 10,9 %, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) 12,53 % a priemerná hodnota RPMN 10,80 %. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že na základe uvedenej zmluvy bola žalobcom poskytnutá suma 11.418,71 eur. Tiež nebolo sporné, že žalobcovia žalovanému zaplatili celkovú čiastku 13.983,88 eur.

9. Predmetná zmluva uzatvorená podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka má bezpochyby charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže pri uzatváraní a plnení zmluvy žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (predmetom činnosti žalovaného je podľa výpisu z obchodného registra okrem iného poskytovanie úverov), teda vystupoval ako dodávateľ podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a naopak žalobcovia, ako fyzické osoby, takto nekonali, teda boli spotrebiteľmi podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Súčasne potom uvedená zmluva spadá pod režim zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene zákona o obchodnej inšpekcii v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“).

10. Podanou žalobou sa žalobcovia domáhali vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.565,17 eur, pričom táto suma predstavuje práve rozdiel medzi výškou splateného úveru (suma 13.983,88 eur) a poskytnutou výškou úveru (suma 11.418,71 eur). Tento rozdiel (suma 2.565,17 eur) teda pozostáva zo žalovaným účtovaných úrokov a poplatkov. Tu je potrebné teda skúmať, či zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/ ZoSÚ, pretože inak by sa poskytnutý spotrebiteľský úver považoval podľa § 4 ods. 3 druhá veta ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov a nárok žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia, predstavujúceho práve zaplatené úroky a poplatky, by tak bol dôvodný.

11. Podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať:
podľa písm. a/ obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
podľa písm. b/ meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
podľa písm. d/ adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
podľa písm. e/ celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
podľa písm. f/ v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
podľa písm. g/ konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
podľa písm. h/ ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
podľa písm. i/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
podľa písm. j/ ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
podľa písm. k/ priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2,

podľa písm. l/ veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie.

12. Podľa § 4 ods. 3 práv veta písm. a/ a druhá veta ZoSÚ, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/, a l/, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

13. V prejednávanej veci bolo zistené, že v zmluve nie je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov s rozčlenením na tieto jednotlivé čiastky, teda také vymedzenie, pri ktorom bude uvedená konkrétna výška splátky samotnej istiny, konkrétna výška splátky dojednaných úrokov a konkrétna výška splátky prípadných iných poplatkov. Zmluva obsahuje len uvedenie výšky súhrnnej splátky (194,92 eur), z ktorej nie je zrejmé, koľko z každej jednotlivej splátky predstavuje splátka na istinu úveru, koľko na zmluvné úroky a koľko na iné poplatky. Ohľadne takéhoto výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ súd poukazuje napr. na výklad zaujatý Krajským súdom v Žiline v rozsudku zo dňa 25.09.2014 sp.zn. 9Co/755/2014.

14. Pokiaľ žalovaný v tomto smere argumentoval rozsudkom Súdneho dvora EÚ (ďalej len „SD EÚ“) zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti G. N. (ďalej len „rozsudok vo veci C-42/15“), súd uvádza, že SD EÚ vykladá výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Preto vo svojom rozsudku vo veci C-42/15 poskytol výklad konkrétnych ustanovení (článkov) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) a v žiadnom prípade sa nemohol vyjadrovať (a ani sa nevyjadril) k výkladu ZoSÚ, nakoľko samotný výklad ZoSÚ poskytujú výlučne vnútroštátne súdy.
15. Hoci článok 22 ods. 1 Smernice ustanovuje: „Keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“ a zakotvuje teda tzv. úplnú harmonizáciu práva, Slovenská republika túto povinnosť porušila, nakoľko príslušné ustanovenia ZoSÚ sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice (viď napr. § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ na jednej strane a čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice na strane druhej).

16. Keďže je vylúčený horizontálny (v spore medzi jednotlivcami a teda aj v spore medzi veriteľom a spotrebiteľom) priamy účinok smerníc (viď napr. rozsudky SD EÚ vo veci Marschall, C-152/84 alebo Faccini Dori, C-91/92, popr. Pfeiffe, C-397/01 až C-403/01, rozsudok zo dňa 05.10.2004, v zmysle ktorého: „Z toho vyplýva, že sa že sa nemôže hoci aj jasné, presné a bezpodmienečné ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci"), je vylúčené, aby vnútroštátne súdy aplikovali Smernicu priamo a poskytli jej tak priamy účinok.

17. Za daných okolností je preto potrebné sa zaoberať tým, či a ako je možné Smernicu aplikovať nepriamo, teda či sú vnútroštátne súdy povinné vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu Smernice - teda eurokonformne. Pri riešení tejto otázky je potrebné použiť výkladové metódy, ktoré sú vnútroštátnym právom uznávané. V danom prípade sa tak jedná o výklad jazykový (gramatický), podľa ktorého sa vyžaduje členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov (viď vyššie citované ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ) a tiež výklad logický (kedy zákonodarca nepoužil rovnakú terminológiu ako Smernica, ale v ZoSÚ konkretizoval rozčlenenie splátky na splátky úrokov, istiny a iných poplatkov, čiže mal v úmysle zakotviť inú povinnosť než je uvedená v príslušnom článku Smernice).

18. Hoci teda má súd vykladať vnútroštátne právo eurokonformne, v danom prípade dochádza ku kolízii medzi Smernicou a ZoSÚ, a preto okresný súd odkazuje na priliehavý rozsudok vo veci V., C-212/04 zo dňa 04.07.2006, podľa ktorého: „Povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“.

19. Za týchto okolností, kedy by bol eurokonformný výklad v rozpore so zákonom (ZoSÚ), tj. contra legem a súčasne by bol v rozpore aj s ustálenou rozhodovacou praxou (naj)vyšších súdnych autorít (viď napr.

rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Sžo/61/2015 zo dňa 28.06.2016, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžo/19 /2012 zo dňa 12.03.2013 alebo rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/127/2015 zo dňa 20.04.2015), čiže by bol narušený princíp právnej istoty (viď článok 2 ods. 2 CSP), potom podľa názoru súdu nie možné priznať, ani vo svetle rozsudku vo veci C-42/15, Smernici nepriamy účinok a je potrebné postupovať výhradne podľa ZoSÚ, ktorý jednoznačne definuje jednotlivé náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (viď § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ), ktorých účelom je zvýšená ochrana spotrebiteľa.

20. Ďalej bolo zistené (aj s ohľadom na námietku žalobcu 1/), že zmluva neobsahuje korektný údaj o priemernej hodnote RPMN platnej ku dňu podpisu zmluvy (náležitosť zmluvy stanovená v § 4 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ). Súd zistil, že z dostupných údajov zverejnených na web stránke Ministerstva financií SR skutočne vyplýva, že pre daný typ úveru bola v danom období priemerná hodnota RPMN vo výške 7,25 % (so zabezpečením), resp. vo výške 12,81 % (bez zabezpečenia). Pokiaľ totiž zákonodarca v danom období definoval povinnosť veriteľa (ako osoby poskytujúcej spotrebný úver) uvádzať priemernú hodnotu RPMN, zakotvil tým povinnosť uvádzať jej správny údaj. Preto pokiaľ je síce v zmluve uvedený údaj o tejto priemernej hodnote RPMN, avšak tento nezodpovedá skutočnosti, nemožno konštatovať, že zmluva riadne obsahuje túto stanovenú náležitosť.

21. S ohľadom na vyššie uvedené je preto zrejmé, že zmluva neobsahuje náležitosti stanovené v § 4 ods. 2 písm. i/ a k/ ZoSÚ, a preto sa uvedený úver s poukazom na § 4 ods. 3 druhá veta ZoSÚ považuje za bezúročný a bez poplatkov, čiže žalobcovia by boli oprávnení po žalovanom požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia predstavujúceho práve zaplatené úroky a poplatky, t.j. čiastku vo výške 2.565,17 eur.

22. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

23. Len pre úplnosť súd ešte dodáva, že pokiaľ žalobca 1/ a žalobca 2/ v rámci konania namietali to, že Zmluva neobsahuje aj náležitosť stanovenú v § 4 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ, resp. že v zmluve je uvedený nesprávny údaj týkajúci sa RPMN, kde namiesto 12,53 % mala byť RPMN uvedená vo výške 12,11 %, tak s takouto námietkou sa súd nestotožnil. Pri zohľadnení všetkých vstupných údajov, t.j. dátumu pôžičky (poskytnutia úveru), výšky pôžičky, periodicity splátok, počtu splátok, výšky splátok a súčasne aj poplatku za spracovanie úveru vo výške 228,37 eur (6.880,- Sk) a poplatku za vedenie úverového účtu vo výške 1,66 eur (55,- Sk) mesačne násobeného počtom mesiacov, kedy mal byť úver splácaný (t.j. 84 mesiacov), je skutočne RPMN vo výške 12,53 % ročne, ako je teda správne uvedené v zmluve.

24. Ešte vo vzťahu k stanovisku Odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska, na ktoré sa žalobcovia odvolávali, súd uvádza, že dané stanovisko nie je pre súd záväzné, navyše keď v bode 26. tohto stanoviska je výslovne uvedené, že: NBS, ako orgán dohľadu, nie je oprávnená vo svojej rozhodovacej činnosti autoritatívne vo výroku svojho rozhodnutia konštatovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru (je tak oprávnená uskutočniť len v rámci posúdenia predbežnej otázky). Jedná sa o civilnoprávnu sankciu, ktorú majú právomoc vo výroku rozhodnutia konštatovať výlučne všeobecné súdy.

25. Napokon pokiaľ žalobcovia v rámci konania namietali, že dohoda o zrážkach zo mzdy, rozhodcovská doložka, zabezpečenie blankozmenkou a poplatky sú tzv. neprijateľnými podmienkami, teda že takéto ustanovenia spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán (účastníkov konania) v neprospech žalobcov, tak s takýmto názorom sa súd najmä vo vzťahu k prvým trom stotožňuje, nakoľko skutočne dohoda o zrážkach zo mzdy extrémne zvýhodňovala žalovaného tým, že mu umožňovala obísť súdnu kontrolu, navyše keď podľa rozhodcovej doložky by prípadné spory rozhodoval ním vybraný (nadiktovaný) rozhodcovský súd, pričom dané zabezpečenie nebolo individuálne dojednané, avšak pre predmet konania (vydanie bezdôvodného obohatenia) nemajú takéto závery zásadný význam a preto dané konštatovanie považuje súd za dostatočné, i keď len okrajové.

26. Za daných okolností, kedy súd uzavrel, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov a že žalobcovia by mali nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavujúceho zaplatené úroky a poplatky v uplatnenej výške 2.565,17 eur, bolo potrebné ďalej sa zaoberať námietkou premlčania, ktorú v

priebehu konania vzniesol žalovaný. Premlčanie práva z bezdôvodného obohatenia je upravené v § 107 Občianskeho zákonníka, keď prvý odsek uvedeného ustanovenia upravuje subjektívnu premlčaciu dobu a druhý odsek upravuje objektívnu premlčaciu dobu.

27. Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

28. Z citovaných ustanovení je teda zrejmé, že tieto dve doby začínajú, bežia a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je kratšia (dvojročná), objektívna premlčacia doba je alebo trojročná u nezavineného a nedbanlivostného bezdôvodného obohatenia alebo desaťročná, ak ide o úmyselné bezdôvodné konanie. Pre ich vzájomný vzťah platí, že ak skončí beh jedenej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte beží druhá premlčacia doba. Pokiaľ márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt a je vznesená námietka premlčania, nie je možné právo priznať.

29. Z pohľadu posúdenia počiatku behu dvojročnej premlčacej doby je rozhodný okamih, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Inak povedané, pre počiatok subjektívnej premlčacej doby k uplatneniu práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva na súde (viď napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 25.04.2001 sp.zn. 33 Cdo 3003/99 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 18.01.2010 sp.zn. 28 Cdo 3148/2009).

30. Obdobne argumentuje aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp.zn. 1 Cdo 67/2011, na ktorý poukázal aj žalovaný a podľa ktorého sa oprávnený dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie.

31. V danom prípade je potrebné zdôrazniť, že žalobcovia plnili svoj dlh v splátkach a keďže išlo o mesačné platby (tj. čiastkové plnenie), je potrebné zohľadňovať premlčanie u každej platby samostatne. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, tá začala u každej jednotlivej splátky plynúť okamihom, kedy boli jednotlivé splátky pripísané na účet žalovaného. Pri vyriešení otázky, kedy začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, potom súd konštatuje (v súlade s vyššie uvedenými judikátmi), že oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, vtedy, keď reálne zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného. V danom prípade sa tak počiatok behu subjektívnej premlčacej doby kryje s počiatkom behu objektívnej premlčacej doby, tj. Okamihom, kedy boli jednotlivé splátky pripísané na účet žalovaného, nakoľko už v tom čase boli žalobcom známe všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, nakoľko vedeli, kto sa na ich úkor obohatil a v akom rozsahu.

32. Ak potom žalobcovia poukazovali na list z Ministerstva spravodlivosti označený ako Odpoveď na žiadosť zo dňa 07.04.2017, ktorý im bol doručený dňa 10.04.2017, tento súd nepovažuje v danej súvislosti za relevantný, nakoľko daná odpoveď obsahuje iba právne hodnotenie vzniknutého stavu, a to na základe rovnakých skutkových zistení, ktoré mali žalobcovia už v čase úhrady jednotlivých splátok. Pokiaľ potom žalobcovia nepodali svoju žalobu skôr (pravdepodobne z dôvodu právnej neznalosti) a urobili tak až po doručení uvedenej odpovede, nemôže to mať vplyv na prezumovanú vedomosť (viď ustanovenie § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, podľa ktorého: O všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná), a teda ani na počiatok behu subjektívnej doby (viď obdobne rozsudok Najvyššieho

súdu Českej republiky zo dňa 28.03.2012 sp. zn. 28 Cdo 685/2011). Ak potom žalobcovia poukazovali na úmyselné bezdôvodné obohatenia, ktoré je spojené s desaťročnou premlčacou dobou, v danej súvislosti je potrebné zdôrazniť, že ak došlo k premlčaniu práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v dôsledku uplynutia subjektívnej premlčacej doby, je bez právneho významu, či bolo bezdôvodné obohatenie získané úmyselne, a či teda vo vzťahu k ostatným splátkam (už subjektívne premlčaným) ešte v okamihu podania žaloby bežala desaťročná objektívna premlčacia doba (viď obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 18.03.2008 sp.zn. 28 Cdo 3977/2007). Za daných okolností je preto bezpredmetné zaoberať sa rozhodnutiami obecných súdov, na ktoré poukazovali žalobcovia (najmä rozhodnutia Krajského súdu v Prešove), a to v snahe argumentačne podporiť svoje tvrdenia.

33. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti tak za nepremlčané splátky považoval súd splátky od 74. splátky uhradenej dňa 30.11.2015 do 90. splátky uhradenej dňa 06.12.2016 (súd vychádzal z rozpisu splátok založeným na č.l. 13, 14 spisu), pričom v súlade s popisom transakcií vykonávaných zo strany žalobcov (doklad založený na č.l. 65 až 68 spisu) považoval za nepremlčané úroky vo výške 64,76 eur (21,90 eur + 10,48 eur + 0,67 eur + 31,71 eur) a úroky z omeškania vo výške 3,31 eur, tzn. celkovo sumu 68,07 eur. Preto súd ohľadne. Preto súd ohľadne tejto sumy žalobe vyhovel, pričom vo zvyšnej časti žalobcu ako nedôvodnú zamietol s ohľadom na vznesenú námietku premlčania.

34. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP tak, že priznal žalovanému proti žalobcom nárok na ich náhradu v rozsahu 94 %. Predmetom konania bola žalovaná istina 2.565,17 eur. Žalobcovia mali vo veci úspech ohľadne tej časti predmetu konania, ohľadne ktorej bolo ich žalobe vyhovené, teda len ohľadne zaplatenia sumy 68,07 eur, čo predstavuje k celkovému predmetu konania 3 %-ný úspech. Naopak žalovaný mal vo veci úspech ohľadne tej časti predmetu konania, ohľadne ktorej bola naopak žaloba zamietnutá, teda ohľadne zaplatenia sumy 2.497,10 eur, čo k celkovému predmetu konania predstavuje 97 %-ný úspech. Pomer úspechu žalovaného a žalobcov bol tak 97 % ku 3 %-ám, teda rozdiel predstavuje 94 %, ktorý je čistým úspechom žalovaného. Preto súd v takomto rozsahu priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania. O konkrétnej výške priznaných trov súd s poukazom na § 262 ods. 2 CSP rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších zmien.